

Formanden:

Ordføreren for forslagsstillerne, fru Helga Moos.

Helga Moos (V):

Det har været interessant at lytte til denne debat. Det er, som om der er blevet fortalt to vidt forskellige historier. Den ene er historien set herfra, og den anden er historien set fra regionerne, og det er, som om de to historier ikke når rigtigt sammen.

Fra regeringens side siger man, at de unge jo får uddannelser, men når vi så ser det nede fra – nu kommer jeg jo nede fra Sønderjylland, og Sønderjylland har været nævnt et par gange – regionernes side eller fra Sønderjyllands side, så oplever vi, at de unge flytter væk.

Det, vi vil prøve med dette beslutningsforslag, er at få sat tanker i gang om, hvordan vi får de to historier til at hænge sammen.

Og så vil jeg godt præcisere, at jeg ikke har noget imod, at de unge flytter væk for at få en uddannelse, så længe der er andre unge, der flytter til. Det vil sige, at man ikke flytter væk, men flytter rundt i Danmark for at få uddannelse. For jeg synes, det er givende for unge mennesker at opleve andet end lige deres egen hverdag.

Det er den historie, som jeg synes at vi skal være bedre til at fortælle hinanden og få til at hænge sammen.

Jeg vil godt præcisere nogle detaljer, og til hr. Aage Frandsen vil jeg sige, at selv om der står maj, er det selvfølgelig klart, at man ikke kan nå det på 3 uger.

Jeg vil så gerne bede undervisningsministeren bekræfte, at det her beslutningsforslag har været holdt tilbage på opfordring fra ministeriets side. Vi blev spurgt, om ikke godt vi ville have tålmodighed, sådan at det kom til at passe ind i deres planlægning. Så det er altså vores velvilje, der gør, at tiden er blevet afkortet, og jeg vil gerne være lige så velvillig og sige, at den tid, som vi så har afkortet, lægger vi gerne til. Så hvis det er tidshorisonten, der generer hr. Aage Frandsen, kan vi for vores skyld godt trække det til september. Så det er en imødekomelse.

Og med hensyn til, hvad der præcis skal stå, så skal der stå det, som vi ønsker, nemlig at den regionale uddannelses- og forskningsindsats skal være med til at bremse og vende den økonomiske og sociale skævvridning mellem landets regioner, for den er der jo, og den er i øvrigt også erkendt.

Når jeg hører, og jeg har faktisk glædet mig over at høre den første debat, der var her, lige inden beslutningsforslaget kom på, så synes jeg, at der i debatten om erhvervsakademier lå en åbning. Jeg fornemmer, at man er begyndt at indse, at der er et problem.

Det fremgik, at erhvervsakademistrukturen kan åbne for en bedre regional fordeling af uddannelsen. Jeg ser det som en erkendelse af, at der er et problem eller i hvert fald, at der er noget, vi bliver nødt til at tage alvorligt.

Vi ønsker, at der skal sættes fokus på uddannelsesstrukturen som et middel til at sikre, at vi får en økonomisk vækst i regionerne.

Det, der har været interessant for mig, er, at uddannelsen kan være med til at akkumulere vækst, især når det handler om forskning i sådan noget som IT, altså hele videnssamfundet, hele den nye økonomi. Det viser sig jo, at vækstraterne i de erhverv, der er baseret på den nye økonomi, altså de videnstunge erhverv inden for højteknologier, specialiserede serviceerhverv, ligger på 11,6 pct., medens når vi ser på den almindelige beskæftigelse, er vækstraterne 4,4 pct. i perioden 1993-98.

Derfor kan vi ikke være ligeglade med, hvad det er for uddannelser, der ligger i regionerne henholdsvis i hovedstaden og i Vejle-Århus-området, som også er et center, hvor der foregår en centralisering af uddannelser.

Hvis vi vælger at blive ved med at fortsætte på den måde, så får vi yderligere drænet udkantsområderne for erhvervsliv, og også for de unge, der drømmer om at få en fremtid i den nye økonomi, og det er sådan nogle ting, der skal indgå.

Det er jo ikke nok at placere en uddannelse, der skal også være fremtid i den uddannelse, og det er sådan nogle elementer, som jeg mener vi skal tage med ind i planlægningen. Det er det, beslutningsforslaget handler om – at vi ikke kun tæller aktuelle uddannelsespladser, men også tæller, hvad det er for nogle uddannelser, der bliver placeret hvor, og hvad er det for nogle vækstgenererende egenskaber, de uddannelser har, for vi har jo skævvridning i Danmark.

Det er ikke nok, vi har vækst i Danmark, hvis væksten er placeret i hovedstadsområdet eller i trekantsområdet, Århusområdet. Vi får en skævvridning med f.eks. stigende ejendomspriser i de områder, hvor der bliver genereret vækst, og så har vi udkantsområderne, hvor man bliver nødt til at rive husene ned, fordi folk flytter væk. Det er ikke hensigtsmæssigt, og vi vil gerne ha-